

Spis treści

„Opowiadaj mi tak” czyli zamiast wstępu	5
1. „Okno z widokiem na przeszłość” czyli między filharmonią a estradą	17
2. „Panny mego dziadka” czyli młodość musi się wyszumieć	38
3. „Sen blaszano-papierowy” czyli pierwsze pieniądze	63
4. „Nauczmy się żyć obok siebie” czyli rodzina	75
5. „Powrót do źródeł” czyli życie poważnego muzyka	93
6. „Z tobą chcę oglądać świat” czyli z Grechutą i Demarczyk	110
7. „Zaczynj od Bacha” czyli narodziny piosenkarza	128
8. „Wspomnienia tych dni” czyli moje płyty, moje piosenki	136
9. „Teatr uczy nas żyć” czyli na scenie i w kabarecie	159
10. „Lubię wracać tam, gdzie byłem” czyli po kraju i świecie	174
11. „Zabiorę cię dziś na bal” czyli droga do „Tańca z gwiazdami”	195
12. „Pół na pół” czyli show i biznes	217
13. „Sobą być” czyli coda	239
Alfabet Zbigniewa Wodeckiego	246
Podziękowania	250
Indeks	252

Zbigniew Wodecki, mistrz autoironii, z wielkim humorem opowiada o swoim życiu. Dzieciństwie, gdy chciał być Robin Hoodem, latach mordegi na skrzypcach, bo nie chciały same grać, bandzie, z którą rozrabiał, liceum muzycznym, z którego został wyrzucony, wreszcie o szybkim wchodzeniu, przez znaczące estrady Europy, w dorosłość. Miał 27 lat, 6 lat pracy w orkiestrze, pierwsze przeboje i troje dzieci, gdy zdawał maturę. Mógł zostać w Niemczech, ale nie chciało mu się uczyć języka, mógł robić karierę jako skrzypek, ale wolal śpiewać, co nie przeszkadza mu bardziej cenić muzyków.

Artysta ze swym rówieśnikiem krakowskim dziennikarzem Wacławem Krupińskim prowadzi wartki, dowcipny, pełen anegdot i bon motów dialog.

Zbigniew Wodecki – śpiewający muzyk, kompozytor, aranżer. Żona, troje dzieci, pięcioro wnucząt i miliony fanów, którym ofiarował tak piękne piosenki, jak *Zacznij od Bacha*, *Izolda*, *Lubię wracać tam, gdzie byłem*, *Z tobą chcę oglądać świat*. Przy *Pszczółce Mai* w jego wykonaniu zasypiały kolejne pokolenia i wciąż chcą jej słuchać... Swą przygodę z muzyką rozpoczął w wieku pięciu lat. Z wyróżnieniem ukończył średnią szkołę muzyczną w klasie skrzypiec Juliusza Webera. Był skrzypkiem w zespole Ewy Demarczyk, wcześniej w grupie Anawa. Grał w Orkiestrze Symfonicznej PRiTV oraz w Krakowskiej Orkiestrze Kameralnej Kazimierza Korda. Jako wokalista zadebiutował w latach 70. Laureat wielu festiwali. Występował jako aktor, był gospodarzem programu TVN „Droga do gwiazd” i „Twoja droga do gwiazd” oraz jurorem polskiej edycji „Tańca z gwiazdami”.

Wacław Krupiński – dziennikarstwo uprawia od czasu studiów na polonistyce UJ; już ponad 35 lat. O kulturze pisywał od zawsze, a zaczynał w dwutygodniku „Student”, skupiając się na estradzie, teatrze, rzadziej literaturze. Od 2000 r. kieruje działem kultury w krakowskim „Dzienniku Polskim”. W 2005 r. otrzymał Brązowy Medal Zasłużony Kulturze Gloria Artis, w 2008 Złoty Laur „za mistrzostwo w sztuce publicystyki kulturalnej” przyznawany przez Fundację Kultury Polskiej, filia w Krakowie. Autor książek *Głowy piwniczne*, o Piwnicy pod Baranami, oraz *Moje woperowstąpienie. Rozmowy z Jadwigą Romańską*. Opublikował też teksty w książkach wydanych na jubileusze Teatru Ludowego i Teatru STU.